

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: J. N.
bytem x
zastoupený JUDr. Ivanem Hejlem, advokátem
sídlem Vyšehradská 19, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2022 č. j. MD-13051/2022-160/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Městského soudu v Praze k rukám jeho zástupce JUDr. Ivana Hejla do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 9. 2021 č. j. MHMP 1463792/2021/Zim.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 12 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „zákon o silničním provozu“). Za spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu byla žalobci podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) stejného zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce ve své žalobě namítal, že rozhodnutí správních orgánů vznikla na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a je výsledkem neobjektivního postupu správních orgánů. Měl za to, že postup policie byl formalistický a skandální, kdy policie uvedla, že byly provedeny negativní dechové zkoušky u obou řidičů, jakož i v chování policie na místě samém, takto obstaraný důkazní prostředek považoval za nepoužitelný a jako hlavní důkazy označil výpovědi účastníků a fotografie poškozených vozidel. Správní orgán měl konstatovat, že za dané důkazní situace mu nezbyde než ve věci rozhodnout tak, že se mu nepodařilo ustanovit viníka předmětné dopravní nehody. Právní zástupce žalobce a pracovníce správního orgánu se údajně dohodli, že pokud by se tento přístup změnil v neprospěch žalobce, tak bude právní zástupce telefonicky kontaktován, neboť byl připraven si nechat na vlastní náklady zpracovat znalecký posudek. Vyhodnocení skutkového stavu ze strany správního orgánu měl za extensivní, subjektivní a překvapivé a to jak z hlediska zásady legitimního očekávání, tak především z ústních závěrů formulovaných pracovníci jednající za správní orgán prvního stupně. Měl za to, že nelze akceptovat formalizovaný a překonaný přístup, že ústně formulované názory správního orgánu jsou irelevantní v přípravě vlastního správního rozhodnutí.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě reagoval na veškeré žalobní námitky, poukázal na to, že se jedná o stejné a opětovné zpochybňování podkladů z dokumentace, jaké uváděl v odvolacím řízení. Měl za to, že námitky jsou nedůvodné a účelové, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce ani žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
7. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: situační plánec z místa nehody, protokol o nehodě v silničním provozu, záznamy o vytěžení účastníků dopravní nehody, oznámení o přestupku ze dne 27. 12. 2020, fotodokumentace, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 1463792/2021/Zim ze dne 17. 9. 2021, odvolání žalobce ze dne 13. 10. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. MD-13051/2022-160/3 ze dne 20. 4. 2022.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 25. 11. 2020 v době kolem 7:40 hod. žalobce řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Hyundai, registrační značky x v Praze na Jižní spojce, ve směru od ulice Chodovská k Barrandovskému mostu, kdy v průběhu jízdy v blízkosti sloupu

veřejného osvětlení č. 403039 přejížděl z přípojovacího jízdního pruhu do průběžného jízdního pruhu před jízdní soupravu složenou z nákladního automobilu tovární značky MAN, registrační značky x a návěsu, kterou řídil p. x. Při zařazování do průběžného jízdního pruhu před výše uvedenou jízdní soupravu žalobce zabrzdil v reakci na brždění dalšího kamionu jedoucího před ním, v důsledku čehož došlo ke střetu pravé přední části vozidla tovární značky Man s levou zadní částí vozidla Hyundai. Tím žalobce porušil ust. § 12 odst. 7 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

9. Dne 17. 9. 2021 bylo správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí č. j. MHMP 1463792/2021/Zim ze dne 17. 9. 2021, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 12 odst. 7 zákona o silničním provozu, a tím ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za toto jednání mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 13. 10. 2021 odvolání. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle ust. § 12 odst. 7 zákona o silničním provozu *je-li pro zařazování do průběžného jízdního pruhu zřízen přípojovací pruh, je řidič povinen před zařazením do průběžného pruhu užít přípojovacího pruhu. Při zařazování z přípojovacího pruhu do průběžného pruhu řidič nesmí ohrozit řidiče jedoucí v průběžném pruhu. Není-li přípojovací pruh zřízen, je řidič povinen dát přednost v jízdě vozidlům jedoucím v průběžném pruhu.*
12. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
13. Podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu *od 1500 Kč do 2500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).*
14. Zdejší soud nesouhlasí s žalobní námitkou, že by správní orgány vyšly při vydání rozhodnutí z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány měly k dispozici situační plánek z místa nehody, protokol o nehodě v silničním provozu, záznamy o vytěžení účastníků dopravní nehody, oznámení o přestupku ze dne 27. 12. 2020 a fotodokumentaci z místa nehody od policie a žalobce, dle soudu měly tudíž správní orgány dostatečné podklady pro rozhodnutí ve věci. Vzhledem k obecnosti dané námitky se jí soud nemohl podrobněji zabývat.
15. K namítanému skandálnímu a formalistickému přístupu policie, který má spočívat v závěru, že byly na místě nehody provedeny dechové zkoušky u obou řidičů a v chování policie v místě nehody, soud uvádí, že ze spisového materiálu není zřejmé, že by protokol o nehodě vyjma informace o provedení dechové zkoušky obsahoval jakékoliv chybné informace, další konkrétní pochybení neuvedl žalobce jak v průběhu správního řízení, tak v žalobě. Soudu je z jeho činnosti známo, že policie používá standardizované protokoly o dopravní nehodě, tak je pravděpodobné, že v posuzovaném případě opomněla provést dechovou zkoušku, přestože tak měla učinit. Toto pochybení nemá za následek nemožnost využití protokolu o dopravní nehodě jako podpůrného důkazu, neboť zbylé části protokolu popisují děj v místě a čase dopravní nehody ve shodě s ostatními dokumenty obsaženými ve správním spise. Nadto se sami účastníci nehody shodli na tom, že se v daném případě jedná o chybu v protokolu o

nehodě a dále netvrdili, že by daný protokol obsahoval jiné chyby. Dle soudu tak vzhledem k drobnému pochybení policie ve skutečnosti, že protokol obsahuje chybnou informaci o tom, že byly provedeny dechové zkoušky, nemá za následek znevěrohodnění celého protokolu o nehodě. K chování policie na místě nehody se soud nemůže žádným způsobem vyjádřit, neboť v žalobě zcela chybí, v čem mělo skandální a formalistické jednání policie spočívat, tudíž toto údajné chování nemohlo být podrobeno soudnímu přezkumu.

16. V daném případě nevyvstaly žádné pochybnosti o věrohodnosti tvrzení policistů v úředním záznamu. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, podle kterého pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku již na základě prostého kontrolního zjištění, příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V dané věci má soud za to, že tvrzení policistů v úředním záznamu je zcela věrohodné, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru a dle soudu tedy nelze pochybovat o tom, že se daná dopravní nehoda stala tak, jak je zaznamenáno v protokolu o nehodě.
17. K tvrzeným konstatováním správního orgánu ústy jeho pracovníce, a také k údajné dohodě mezi právním zástupcem žalobce a touto pracovnící, musí zdejší soud uvést, že vzhledem k tomu, že ve správním spise se nenachází žádná informace o tom, že by proběhla dohoda mezi žalobcem a danou pracovnící a právním zástupcem žalobce, ani že by pracovníce správního orgánu činila jakékoliv předčasné závěry, tak bylo nezbytné, aby žalobce tuto skutečnost v řízení před zdejším soudem prokázal, to však neučinil. Žalobce uváděl, že tvrzená ústní dohoda proběhla zejména s ohledem na to, že pokud by rozhodnutí mělo být vydáno v jeho neprospěch, tak by nechal na své náklady zpracovat znalecký posudek. V protokolu o ústním jednání však žádná takováto informace obsažena není, naopak je v něm výslovně uvedeno, že žalobce nic nenavrhuje a toto bylo následně stvrzeno jak podpisem žalobce, tak podpisem jeho právního zástupce. Rozhodnutí správního orgánu také nelze považovat za překvapivé, neboť správní orgán prvního stupně dospěl ke stejnému závěru jako v případě příkazu, který vydal dne 11. 3. 2021 pod č. j. MHMP 328406/2021/Zim a který předcházel rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy zjištěný skutkový stav se nijak zásadně nezměnil od doby vydání výše uvedeného příkazu, ve kterém byl žalobce označen za viníka dané nehody. Jak správně uvedl žalovaný, tak pokud byl žalobce překvapen rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a zásadně nesouhlasil se závěry prvostupňového rozhodnutí, tak mohl nechat zpracovat znalecký posudek pro odvolací

řízení nebo pro řízení před soudem, toto však nikdy neučinil. Dané žalobní tvrzení je tak zcela jednostranné a neprokázané. Dle soudu žalobce k dané námitce neunesl důkazní břemeno, neboť se jedná o skutečnosti, které nejsou uvedeny ve správním spise a to, že se skutečně staly, nebylo soudu žádným způsobem prokázáno a zdejší soud k nim tedy nemohl žádným způsobem přihlédnout. Žalobce i jeho právní zástupce mohli v průběhu správního řízení několikrát požádat správní orgán prvního stupně o to, aby danou dohodu a své závěry zaznamenal do správního spisu, to však neučinil nebo to alespoň nikdy netvrdil.

18. Případný výslech žalobce, k okolnostem ústního jednání před správním orgánem a ohledně ústní dohody s pracovníci správního orgánu prvního stupně, nepovažoval zdejší soud za nezbytný, neboť všechny podstatné skutečnosti byly uvedeny již v žalobě. S ohledem na výše uvedené a skutečnost, že žalobce ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s tím, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání, tak soud rozhodl o věci bez nařízení jednání a nepřistoupil k výsledku žalobce, protože tento by nepřinesl žádné nové informace, skutečnosti, ani důkazy oproti jeho vyjádření v žalobě a nebylo tedy nutné žalobní tvrzení rekapitulovat v rámci ústního jednání, které ani sám žalobce nepožadoval.
19. K namítanému formálnímu postupu žalovaného Městský soud v Praze konstatuje, že napadené rozhodnutí je zcela dostatečným způsobem odůvodněno, reaguje na konkrétní odvolací námitky a přesvědčivě odůvodňuje závěry, pro které odvolání žalobce zamítl.
20. Zdejší soud uzavírá, že ze spisového materiálu je zřejmé, že viníkem nehody je právě žalobce, neboť z fotografií obou vozidel je patrné, že nákladní vozidlo zasáhlo pravou přední částí levou zadní část vozidla žalobce, kdy z nákrešů v obou záznamech o vytěžení účastníků dopravní nehody je zřejmé, že vozidlo žalobce v době nárazu nebylo zcela zařazeno před nákladní vozidlo, v podrobnostech zde soud odkazuje na rozhodnutí správních orgánů, která se tímto velmi podrobně zabývají.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Vzhledem k bezodkladnému rozhodnutí ve věci soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
23. Žalobce požádal, aby byl jeho žalobě přiznán odkladný účinek. Za tento návrh zaplatil soudní poplatek, k jehož úhradě ho soud vyzval usnesením č. j. 13 A 27/2022 – 11 ze dne 1. 6. 2022. O tomto návrhu však soud nerozhodoval, neboť o věci rozhodl bezodkladně. Proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč. Dle § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích se soudní poplatky vrací ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým bylo o vrácení rozhodnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. června 2022

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně